

— Да идемъ, — каза той.

Но Хилонъ изново попита :

— Господарю, какво да правя съ мулетата, които ни чакатъ ? Може-би, достойниятъ пророкъ ще прѣдпочете да ѣзди, отъ колко да върви пѣша ?

Виниций не знаеше самъ какво да отговори, но, като чу отъ Петра, че колибата е близу, отговори :

— Закарай мулетата у Макрина.

— Прости, господарю, ако ти наумя за къщата въ Америола. При тоя ужасенъ пожаръ лесно е да се забрави такава дреболия.

— Ще я получишъ !

— О, внуче на Нума Помпилия, всѣкога съмъ билъ увѣренъ въ това, но сега, когато твоего обѣщание чу и тоя великодушненъ апостолъ, нѣма и да ти наумявамъ, че си ми общалъ и лозе. Миръ да бѣде съ васъ. Ще ви намѣря, господарю. Миръ да бѣде съ васъ.

А Виниций и апостолътъ отговорихъ :

И съ тебѣ сѣщо ! — и опѣтихъ се къмъ хѣлмоветѣ. По пътя Виниций каза :

— Господине, омий ме съ водата на кръщението, за да могъ да се наричамъ истиненъ послѣдователъ на Христа, понеже го обичамъ съ всичкитѣ сили на душата си. Омий ме по-скоро, защото съмъ вече готовъ въ сърдцето си. И ще направя щото ми заповѣдашъ, само кажи ми що да правя ?

— Обичай хората, като свои братя, — отговори апостолътъ, — защото само съ любовъ можешъ да служишъ Нему.

— Да ! разбирамъ вече и чувствувамъ това ! Дѣте вървахъ въ римскитѣ богове, но не ги обичахъ. Бога единаго обичамъ така, щото съ радостъ бихъ далъ живота си за Него.

И той взе да гледа на небето, като повтаряше съ въсторгъ :

— Защото той е Единъ ! Защото той единъ е добъръ и милосерденъ, и за това нека гине не само тоя градъ, но и цѣлия свѣтъ, все пакъ Него едного ще въсхвалявамъ и Нему едному ще се покланямъ.

— И той ще благослови тебе и къщата ти, — заключи апостолътъ.

Въ това врѣметѣ обърнахъ въ друга тѣснина, въ края на която се видѣ слабъ огънь. Петъръ посочи тамъ и каза :